

Ne színleld többé, hogy keresztény vagy

illbehonest.com/hungarian

Zoe Williams

Meghalt a nagybácsim. Valójában a nagy-nagybácsim volt, de nagyon közel állt hozzám. Teljesen lesokkolt a halála, mert állandóan imáimban hordoztam őt. Úgy imádkoztam, mint egy gyermek. Nem igazán értettem a történeteket, de nem volt bennem keserűség az Úr felé. Ezután is imádkoztam családom többi tagjáért. Emlékszem, amikor elkezdtem a középiskolát. És amikor beléptem a középiskolába, hirtelen találkoztam olyan dolgokkal, mint ahogy Isten Igéje is mondja. Jöttek bizonyos dolgok és kiragadták az Igét a szívemből. Még ekkor sem voltam tisztában azzal, hogy mi is az evangélium. Kiragadták a szívemből azt a kis igazságot is, ami benne volt.

Barátokat szereztem, sok időt töltöttem a középiskola falain belül. Igen sok dolog történt. És a barátaim pontosan ugyanabban a helyzetben voltak, mint én. Nem kaptak keresztény neveltetést. Én meg igazán nem érttem az egészet. És később szinte zavarba ejtő volt a barátaim előtt maga a gondolat, hogy néha gondolok Jézus Krisztusra, vagy arra, hogy létezik Isten. Természetesen, a középiskola ideje alatt hallasz az evolúcióról. A televízióban, a középiskolában, és az élet minden területén előjön ez a téma. Nem kerülheted ki. És hirtelen, mintegy felismertem, hogy: „Persze, hogy nem létezik Isten.” És igazából elkezdtem, tudod... Emlékszem, amikor egy középiskolás tanár feltette a kérdést, hogy: „Ki az, aki hisz Istenben?” És emlékszem, hogy körbenéztem és azon gondolkodtam, hogy biztosan senki sem fogja feltenni a kezét. De mégis, egy lány, Jennifer Clegg, feltette a kezét, és hát nagyon bátornak kellett lennie. Feltette a kezét, és én azt gondoltam, hogy „Hű, milyen ostoba ez a lány.” Utána így folytatta a tanár: „Akkor ugye mindenki más ateista?”, és hirtelen mindenki gyorsan feltette a kezét. Mintha egyfajta hengegés lett volna. „Ó, hát persze, hogy ateista vagyok!” És alapvetően, eddig jutottam a középiskolában.

És persze az életem is ezt mutatta, hiszen azt vallottam, hogy „nincs Isten.” „Nem vagyok felelős senkinek. Mit számít ez egyáltalán?” Nem azt mondom, hogy egy szörnyű ember lettem volna. De mégis, ifjúkorom alatt olyan dolgok történtek, amiről nem szívesen beszélnék, szívesen lenne beszélni róluk.

Majd találkoztam Kevin-nel. Nagyon fiatalok voltunk, és az életünk együtt... Normálisnak mondható, tipikus világi kapcsolatban élünk. „Tudod, nem muszáj megházasodj. Továbbra is azt teheted, amit igazán szeretnél. Nem kell elkötelezned magadat.” Majd eljegyeztük egymást, és éveikig csupán jegyesek voltunk.

Majd teherbe estem Dylannel, a legidősebb fiammal, az életem pedig kezdett megváltozni... A gyerek a pocakomban volt, de még nem voltunk házasok. Az életem mélypontra jutott, hiszen hamarosan szülők leszünk, és felelősségünk lesz. Utána szörnyű időszak következett, aminek a vége az lett, hogy szakítottunk.

Miután megszületett Dylan... Elnézést. Miután megszületett Dylan, és olyan kettő, vagy

nem is, inkább hat hónapos volt, emlékszem, hogy legszívesebben elfutottam volna az életem elől és őszintén mondom, el akartam menekülni minden elől. És egy nap, amikor felébredtem, Kevin már nem volt ott. Ebben a házban voltam akkor is, mert már Dylan születésekor ide költöztünk. Ez kb. hat hónappal később volt. Kevin nem volt ott, és azt gondoltam, hogy: „Hova ment? Hova tűnhetett?” És őszintén azt gondoltam, hogy, „Elment, és itt hagyott. Elege lett, ezért elment.” Majd estefelé mégis hazajött és megkérdeztem tőle, hogy: „Hol voltál?! Hol voltál?!”

Erre azt mondta, hogy „Nem tudom, ma reggel felkeltem és az Úr azt mondta...” Valójában nem így mondta, hogy „az Úr azt mondta”, hanem azt, hogy „Úgy éreztem, hogy gyülekezetbe kell menjek.” Elment a helyi anglikán gyülekezetbe. Emlékszem, hogy azt gondoltam, hogy „Gyülekezet? Minek ment gyülekezetbe, teljesen megőrült! Ki jár templomba manapság?”

Minden vasárnap elment a gyülekezetbe, majd hazajött, az Úr pedig folyamatosan arra készítette, hogy járjon gyülekezetbe. Kevin ekkor még nem volt megtérve. Majd engem is elvitt, mert mindenki azt mondta neki, hogy: „Hozd el a barátnődet, és a fiadat. Ők miért nem jönnek?” Ezért elkezdtem járni a gyülekezetbe Kevinnel. És emlékszem, mialatt az anglikán gyülekezet felé tartottunk, azon gondolkodtam, hogy: „Ez olyan, mintha visszakerülnék a múltba.” Visszatért az összes emlékem.

Amikor az iskolában vagyok, meg gyülekezetben a nagymamámmal. Emlékszem, hogy újra elkezdtem dalokat énekelni. És nem is tudom... És valami bizonyos értelemben újra elkezdett világítani bennem. Még mindig nem ismertem az igazságot; még mindig nem ismertem az evangéliumot, de volt ott valami, olyan, mintha az Úr munkálkodott volna a szívemben.

Azt hiszem hét évig jártunk oda, és a hét év után egy nap... Valószínűleg hallottátok már Kevin bizonyágtételét. Nem tudom. Egy nap Kevin kint volt a kertben. Emlékszem, hogy aznap bejött a házba, és nem bírt nyugton maradni. Járkált körbe-körbe a házban. Akkor még nem tudtuk, hogy mit jelent az, hogy „újjászületni”. Nem tudtuk. De attól a naptól fogva Kevin megváltozott.

Teljesen megváltozott, de ahelyett, hogy onnantól minden rendbe jött volna, igazából számomra még nagyobb harc kezdődött, mert azt gondoltam, „Mi folyik itt? Mi folyik itt?” És ezután Kevin állandóan a Bibliáját olvasta. Az anglikán gyülekezet minden összejövetelére elment, egyet sem mulasztott el. Majd elkezdett újságcikkeket írni. Hatalmas szenvedély égett benne Isten iránt. Majd én is elkezdtem olvasni a Bibliát és ahelyett, hogy az igazságot keresném benne, igazából a hibákat kerestem. És minden alkalommal találtam valami bosszantó dolgot a Bibliában. Például, amikor Jézus azt mondja, hogy „vájd ki a szemedet,” és, hogy „vágd le a jobb kezedet.” És fogtam ezeket az igeverseket és azt mondtam: „Ez tök nevetséges! Hogyan tehetne ilyet egy ember? Ennek semmi értelme!” Kerestem az ilyen kapaszkodókat és megpróbáltam letörni Kevin hitét. Nem akartam a Bibliát.

És később, emlékszem, ahogy Kevin elment a helyi Golgota gyülekezetbe, és ott találkoztam néhány nagyon kedves emberrel. És mivel az emberek olyan kedvesek és aranyosak voltak, be szerettem volna illeszkedni. Ez a lehető legrosszabb dolog, amit tehet az ember. Soha ne próbálj meg beilleszkedni, ha tudod, hogy nem vagy rendben az Úrral! Ez a legrosszabb, amit tehetsz. Ezért, mivel be akartam illeszkedni, próbáltam meggyőzni magamat arról, hogy valóban ismerem az Urat. Értitek? Megpróbáltam meggyőzni önmagam. Mivel

mindenki olyan kedves és figyelmes volt, olvastam a Bibliámat... olvastam, de valójában nem olvastam. Nem olyan őszinte szívvel olvastam, hogy meglássam, Isten mit szeretne az életemmel. olvastam, anélkül, hogy valójában hittem volna Isten ígéreteiben, és abban, amit olvasok.

Egy másik példa is az eszembe jutott, ami miatt szégyellem is magamat, mert emlékszem, hogy amikor a családdal és a barátokkal voltunk mindig azt gondoltam, hogy „Jaj, Kevin, kérlek, ne kezdj el beszélni az Úrról, ne itt. Ne kezdj el beszélni az Úrról, kérlek ne itt.” És nem tudtam természetesen viselkedni, mert félttem, hogy Kevin beszél valakivel. Tudjátok, az Úrról. És emlékszem, hogy még az autóban is, amikor néha zenét hallgattunk, és le volt húzva az ablak, attól félttem, hogy az emberek meghallják a keresztény zenét, és inkább fel akartam húzni az ablakot. Ez igazán olyan, olyan volt, mintha szégyellném az egészet.

És inentől kezdve, egy kicsit menjünk előre az időben. Kevin-t felkérték pásztornak egy fleetwoodi gyülekezetbe. Mi pedig odaköltöztünk, és még ekkor is úgy gondoltam, hogy ismerem az Urat. Úgy éreztem, hogy növekedtem, és valóban sok ismeretre tettem szert. Meggyőztem magamat arról, hogy minden rendben az Úr és köztem. Teljes mértékben meggyőztem magamat arról, hogy rendben van az Úrral való kapcsolatomban. Akárhogy is, a Fleetwood-ban töltött idő igazán jól telt, és amikor Kevin az evangéliumról kezdett tanítani, és az egyik tanítása az újjászületésről szólt, igen sokan mérgesek lettek. Mert Kevin azt tanította, hogy újjá kell születni. Hihetetlen volt, hogy az a bizonyos tanítás engem is felbosszantott. Hazafele gondolkoztam, és azt mondtam Kevinnek, hogy „Nem taníthatok így, ez egy anglikán gyülekezet, nem taníthatok ilyen módon. Nem mondhatod az embereknek, hogy újjá kell születniük; nézd, hány embert megbántottál ezzel. Mindennek vége.” Nem voltam jobb, mint ők, de ekkor még mindig nem tudtam, hogy olyan vagyok, mint ők, azt hittem, hogy ismerem Istent.

Ahelyett, hogy támogattam volna Kevin, lehurrogtam őt. Állandóan elbátortalanítottam őt. Egyáltalán nem voltam istenfélő feleség. Borzasztó voltam.

És emlékszem egyik nap bementem a fürdőszobába, ez Fleetwoodban volt, leereszkedtem a térdeimre és szóltam az Úrhoz, és ez volt az első alkalom, amikor úgy igazán mentem az Úr elé, tudva, hogy sehova máshova nem mehetek, mert igazán kétségbeesítő időszak volt számunkra. Emlékszem, hogy azt mondtam a fürdőszobában, „Uram, hova? Mi történik? Mi folyik itt? Itt vagyunk ebben a gyülekezetben és az emberek azt akarják, hogy menjünk el. Hova kell menjünk? Mit kell tegyünk?” Egy ige jutott az eszembe, ahol az Úr Jézus azt mondja, hogy „a rókáknak van barlangjuk, és a madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hol lehajtani a fejét.” És mennyire irgalmas Isten, hiszen már akkor is tudott hozzám szólni. Amikor mérföldekre voltam Tőle, eljött Isten kegyelemmel és irgalommal. És felkeltem a földről, mivel megkaptam a választ, és onnantól kezdve tudtam, hogy el fogunk költözni. Nem kellett arra várjunk, hogy mit mondanak az emberek. Olyan volt, mintha Isten már szólta volna, hogy el fogunk menni.

Ez 2009-ben volt. És 2009 karácsonyán visszajöttünk. Én előtte Kevinbe vettem minden reményemet, hogy lesz egy gyülekezetünk, és egy csodás kis házunk, amiben élünk, értitek? Lesz egy kedves gyülekezetünk, szóval, egy egész tündérmese badarság volt a fejemben. Isten azonban, mintha kihúzta volna a talajt a lábam alól. Minden reményem és álomom szertefoszlott. Így aztán, miután visszatértünk ebbe a házba, mély depresszióba estem. Teljes és mély depresszióba, mert... Nem tudtam többé hol vagyok, sem azt, hogy mit kell

tegyünk. Az életem egyszerűen... Állandóan depressziós voltam. Egyfolytában búslakodtam. Aztán Martyn-Lloyd Jones-tól olvastam egy könyvet, melynek a címe, „Lelki depresszió.” Ez valóban segített.

Ezért egy kicsit jobban kezdtem keresni az Urat. Nos, ezután, 2009. március kilencedikén, hétfő reggel abban a sarokban ültem, ahol most Evelyn ült a tanításon. Igazán le voltam törve, és az előtte való este, a Római levelet olvastam, de nem a 10.-ik, hanem a 11.-ik fejezetet, ahol Pál a szőlőtőről beszél, ahova mivel beoltattunk, mennyivel inkább kellene Krisztusért éljünk. De akkor ez nem volt hatással rám, más dolgokon járt az agyam. Majd a szemeim a Róma 10:13-ra szegeződtek. És halottam mástól, hogy néha van olyan, amikor olvasod a Bibliát, mintha 3D-s szemüveg lenne rajtad, és egy-egy igevers mintha kinyúlna feléd. Pontosan ez történt, megláttam azt a verset, ahol az Írás azt mondja, hogy „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.” És aznap este sírtam ezen igevers fölött. Azt mondtam, „Uram, az Igéd azt mondja, hogy „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.” Így szóltam, „Uram, nem tudom, hogy igaz vagy-e, nem tudom, hogy valóban létezel-e, de az Igéd ezt mondja.” Azt mondtam, „Uram, meg kell mentsél!” Így volt egész este, hogy sírtam, és megterhelten sóhajtoztam és teher nehezedett rám, nem tudom ezt pontosan leírni. Teher volt a vállamon. Ahogy mondtam, ott ültem, ahol most Evelyn. De másnap reggel azt mondtam, hogy „Istenem, nem mehet ez így tovább, hiszen kérleltelek tegnap este. Az Igéd azt mondja, hogy „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.” De én nem érzek semmi különbséget.” Ezért felkeltem, bementem a konyhába, és kiöntöttem Isten előtt a szívemet. Mindent. Az emberek, a család, és még Kevin iránt érzett dühömet is. Mindent elmondtam, ami a szívemet nyomta. Mindent elmondtam az Úrnak, ami a szívemen volt. Mindent elé tártam: az összes alkalmat, amikor sajnáltam magam, minden bűnömet felsoroltam.

És miután mindent kiöntöttem az Úr elé, hirtelen, olyan volt... Nem is igazán tudom leírni. Olyan volt, mintha az Úr... Nem is tudom. Olyan volt, mint amikor kifordítva húzod le a pólódat, ezt tette velem az Úr. Megmutatta önmagam, és életemben először a dolgok, amiket láttam, amelyeket felfedett előttem az Úr, undorítóak voltak. Soha életemben nem láttam egy ennyire aljas személyt, és egyszerűen megtörtem, hiszen olyan alávaló ember voltam, és az Úr megmutatta a bűnömet. És hirtelen, olyan volt... Nem igazán tudom leírni. Majdnem látomáshoz volt hasonló.

Olyan volt, mintha a keresztnél állnék, és látnám az Úr Jézust a kereszten. Életemben először bűnös-ként láttam magam. És láttam, hogy az Úr Jézus Krisztus meghalt értem, a bűneimért. Életemben először. Ez teljesen összetört. Összetört és én csak az Úr elé mentem, és így szóltam, „Uram, bocsáss meg; ki vagyok én, hogy ilyeneket mondjak ezekről az emberekről? Hogy mondhatom ezt a férjemről, hogy mondhatom ezt...?”

Ezután, olyan volt, mint... amikor az Úr bemerítkezett és a Szentlélek galambhoz hasonló formában reá szállt. Csak ilyen módon tudom leírni a történeteket. Olyan volt, mintha Isten Lelke... Hatalmas békességet éreztem és az összes terhem, amelyet ideáig cipeltem, hirtelen felemeltetett volna. Egyszerűen eltűnt. Olyan volt, mint mikor John Bunyan a „Zarándokút”-ban cipeli azt a nagy hátizsákot, és hirtelen ledobja. Pontosan olyan volt. Úgy éreztem, először életemben, hogy szabad vagyok! Izgatott voltam... Csodálatos volt! Szökdécseltem, mintha a nap hirtelen kisütött volna és beáramlott a fénye a konyhaablakon keresztül. Olyan volt, hogy „Hű, szabad vagyok! Megbocsátott nekem, az Úr Jézus megbocsátott nekem!” Szökdécselve kijöttem a konyhából, és felszaladtam a lépcsőn.

Miután felértem a lépcső tetejére, azt gondoltam, „Nem mondhatom el Kevinnek, hogy az Úr megmentett, vagy mégis? Azt gondolja, hogy már megváltott vagyok!” De nem tudtam megállni. Önkéntelenül is beszökdécseltem a hálószobába, ahol Kevin épp a Bibliáját olvasta. És szóltam, hogy „Kevin, az Úr megváltott engem, az Úr megváltott engem!” Kevin pedig meg sem tudott szólalni, annyira telve voltam örömmel. Nem tudott leállítani, egyszerűen rám jött a szóáradat. Annyira izgatott voltam. És egyszer csak elmosolyodtam, ő pedig nevetett és a gyerekek is bejöttek hozzánk... Majd lejöttem a lépcsőn. És a nap hátralevő része egyszerűen csodálatos volt számomra. Hihetetlen és csodálatos volt.

Emlékszem, az édesanyám átjött aznap. És elmondtam neki mi történt. És megpróbálta megmagyarázni a történeteket a saját módján. „Kiöntötted a szívedet. Igazából csak jobban érzed magadat. Tudod, végre kisírtad magad. Azután mindenki jobban érzi magát.” Én pedig „Jaj, ne! Anya, hát nem érted?!” Emlékszem, amikor haza indult, odamentem, hogy megöleljem. És hirtelen hatalmas terhet éreztem a szívemen, amikor meg akartam ölelni őt. Mintha az Úr szólt volna, hogy: „Az édesanyád nem ismer engem. Az anyukád nem ismer, és tudod, hogy mi felé tart.” És hatalmas bánatot éreztem édesanyám lelke miatt.

Sokszor arra vágyok, bárcsak visszajönné ez a teher érzése az elveszettek iránt. Mert néha úgy éreztem, hogy nem az Úr tetszésére cselekszek. Mert úgy érzem, hogy nem teszek eleget, annyit, amennyit kellene. Néha úgy érzem, hogy el kellene látogassak egy családhoz, és egyszerűen leüljek velük beszélgetni, egyesével. És lehet, hogy épp most ezáltal szól hozzám az Úr, hogy ezt tegyem. Tehát ez volt a nap, amikor az Úr mellett döntöttem.

És emlékszem, hogy a következő hét folyamán bizonyos módon kezdtem elveszíteni azt közelséget az Úrral, mert elhanyagoltam a Biblia-olvasást; mert csupán egy lelki élményből próbáltam táplálkozni. Mintha azt mondtam volna, hogy „már nincs szükségem az Igére.” De emlékszem egy dalra... Azon a héten egy temetésre kellett mennem, a nagybácsiméra, és így szólt a dal, „Ne félj, mert megváltottalak. Neveden szólítottalak, enyém vagy.” És fogalmam sem volt, hogy ez az Ézsaiásból van. Miután egy barátom elmondta, hogy az Ézsaiásból van, elolvastam az igerészt, és a mai napig ebbe kapaszkodom. „Megváltottalak. Neveden szólítottalak. Enyém vagy.” Ez az az igevers, amibe kapaszkodom, most, és mindörökké. A másik pedig természetesen az, hogy „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.”

Szeretnék bátorítani benneteket, hogy ha van valaki, aki úgy érzi, nem ismeri az Urat, az olvassa Isten Igéjét. Higgy abban, ami ott található, és járj utána, hogy mit szól hozzád. Akárki. Ez volt a bizonyágtételem.

<http://illbehonest.com/hungarian/Ne-szinleld-tobbe-hogy-kereszteny-vagy-Zoe-Bizony sag>